ד א מיי' פ"ג מהלכות עירובין הלכה יח [והל'

יט כן סמג עשין דרבנן א

ו״ע א״ח

סעיף א [וסי׳ שפח סעי׳

ZX.

הגהות הב"ח

(א) תום' ד"ה אמר וכו' והשתל ניחא סברת שמולל: (ב) ד"ה ושמולל וכו׳ אומ׳ ר״י דהתם לחלוט. כ"ב ע"ל דף לט בד"ה לא

מוסף רש"י

ומגג לחצר. ר"ש לטעמיה דאמר (לעיל עד.) אחד גגות ואחד חלירות ואחד קרפיפות כולן רשות אחת הן לטלטל מזה לזה ואפילו של בעלים הרבה (חורת קוד:). לשלש **חצירות. זו אנל זו** (לעיל חה). ופתוחות לרה"ר. דכל אחת רשות לעלמה ואין להן דריסת הרגל זו על זו, דאי הוו להו זו לפנים מזו אסרה פנימית אחילונה ואפילו בפני עלמה אסורה כל אחת להשתמש שאינן יותר מבית סאתים לעיל פט.) אם של בית מאמים הוא מנולנול בכולו יאם יותר ולא הוקף לדירה קרי ליה רשות אחת לגבי חברו או לגבי חלר לטלטל בזה, להוציא ולהכנים מזה לוס (שבת קל:). רשות אחת הן. לטלטל כלים ששבתו בגג זה לגג חברו ונח חמרינן כשם שדיורין חלוקין למטה כך חלוקין למעלה וכלים ששבתו נתענה וכנים שבתו בחלר מוליאין לחברתה וכן לקרפף וכן לחלר ולקרפף מן הגגין, הואיל וכולן רשות שאינה דירה היא וחין לירין לערב מחלר לחלר אלא בשביל כלים ששבתו הנה בשפיל ניים ששבתו בבית של חלר זו להוליאם לחלר אחרת (לעיל נוד) לכלים ששבתו בתוכז. כלים ששבתו באחד מהן מוליאין אותן מזה לזה (לעיל פט.) אפילו הן של בתוך הבית. והביאום לחלירן על ידי שעירבו בני החלר, אסור להוליאן מחלירו לחלר אחרת, אם מחלר לקרפף או לגג, דבית יקרפף שתי רשויות הן יאפילו דחד גברא (לעיל

דהאמר ר"מ כל גגות העיר רשות אחת שמע מינה דס"ל דאין רשות מתחלקת מחמת שינוי בעלים אלא בתים לחודייהו מפני שהם תדירות לדירה דמה לי גגין ומה לי חלירות ומה לי קרפיפות אבל מגג לחלר

ומגג לקרפף לר"מ לא ואפילו של איש קרפיפות רשות לעצמן לדברי חכמים גגין וחצירות רשות אחת קרפיפות רשות אחת הן לדברי רבי שמעון כולן רשות אחת הן תניא כוותיה דרב תניא כוותיה דרב יהודה תניא כוותיה דרב כל גגות העיר רשות אחת הן ואסור להעלות ולהוריד מן הגגין לחצר ומן החצר לגגין וכלים ששבתו בחצף. מותר לטלטלן בחצר בגגין מותר לטלטלן בגגין ובלבד שלא יהא גג גבוה י' או נמוך י' דברי ר"מ וחכ"א כל אחד ואחד רשות לעצמו ואין מטלטלין בו אלא בד' תניא כוותיה דרב יהודה 6 אמר רבי כשהיינו לומדים תורה אצל ר"ש בתקוע היינו מעלין שמן ואלונטית מגג לגג ומגג לחצר ומחצר לחצר ומחצר לקרפף ומקרפף לקרפף אחר עד שהיינו מגיעין אצל המעיין שהיינו רוחצין בו אמר רבי יהודה מעשה בשעת הסכנה והיינו מעלין ם"ת מחצר לגג ומגג לחצר ומחצר לקרפף לקרות בו י אמרו לו אין שעת הסכנה ראיה: ר"ש אומר אחד גגין וכו': שלא עירבו כר"ש והוא שלא עירבו י אבל עירבו לא דגזרינן דילמא אתי לאפוקי מאני דבתים לחצר ושמואל אמר אבין עירבו בין שלא עירבו וכן אמר ר' יוחנן מי לחשך בין עירבו ובין שלא עירבו מתקיף לה רב חסרא לשמואל ולרבי יוחנן יאמרו שני כלים בחצר אחת זה מותר וזה אסור ר"ש למעמיה דלא גזר ⁰ דתנן א"ר שמעון למה הדבר דומה לשלש חצירות הפתוחות זו לזו ופתוחות לרה"ר ועירבו שתי החיצונות עם האמצעית היא מותרת עמהן והן מותרות עמה וב' החיצונות אסורין זו עם זו ולא גזר דילמא אתי לאפוקי מאני דהא חצר להא חצר ה"נ לא גזרינן דילמא אתי לאפוקי מאני דבתים לחצר מתיב רב ששת י ר"ש אומר אחד גגות תדיר הוא לא הוי ממש כבית ומטלטל אחד חצירות ואחד קרפיפות רשות אחת הן ממנו לחלר: קרפיפות רשות אחת. ואפילו לכלים ששבתו בתוכן ולא לכלים ששבתו הן של שנים דכל רשות ששמו שוה מותר לו חוץ מן הגגין אבל מחלר לקרפף אפילו דחד גברא אסיר ולא דמי לגג וחלר דתשמישתיה דגג שוה לחצר הוא. והכי שמיע ליה לרב יהודה

אחד כדאמרינום גזירה משום תל ברה"ר וכ״ש כשהן של שנים ומחלר לקרפף נמי לא דשמעינן להו לרבנן לקמן בברייתא דאסור לטלטל מחזר לקרפף להקל אלא בחלוק רשויות דגגין הואיל ושמן שוה אבל ברשויות החלוקות אלא בחים לר"מ וגגין לרבנן אבל בחלוק תשמיש ושינוי שם הרשות קפיד הלכך מחצר לקרפף אסור ואפילו הוא שלו ואינו יותר מבית סאתים דעל כרחך הנך קרפיפות בשאין יתירים על בית סאתים קאמר דפלוגתא דר"ש ורבנן בקרפף בית סאתים היא ואפילו חלר וקרפף של קרפף יותר מבית סאתים שהוקף

ור"מ לא שמעינן ליה דפליג עלייהו בשמן לא שמעינן ליה דמיקל דדוקא קאמר ר"מ גגות דתשמישתן שוה וכן חלירות וכן קרפיפות ואפילו הן של שנים דבשינוי בעלים לא מיתקרי דאי ביתירים בהא לימא רבי שמעון מטלטלין הא כרמלית היא וליכא מאן דפליג דמחלר המשכן גמריי ועוד בהדיא אמרינן בשלהי עושין פסין" איש אחד אסרי רבנן דהאמרי התם לדירה נזרע רובו הרי הוא כגנה כו' ואמר רב הונא בריה דרב יהושע כו' וכי דייקת בה שמעינן מינה דלא שרי ר"ש אלא בקרפף בית סאתים ורבנן אסרי אע"ג דלחד גברא הוא: לדברי חלמים. דלא גזרו משום חל גגין וחלירות רשות אחת הן לא שיטלטל מגג לגג אם חלוקין בעליהן משום דגגין לרבנן כבתים משוי להו על ידי חלוק שלמטה אבל מחלר של רבים לחצר של רבים מטלטלין ומגג לחצר דרבים מטלטלין ואע"ג דגג רשותא דידיה וחלר דשותפות כדתנים בברייתם לקמן [ע"ב] הואיל וגג משמיש שאינו

עא. ד) ולעיל פט. וש"כו. כנ:], ז) לעיל פט.], ז) [לעיל כג:], ז) לעיל כד., ה) [עי לש"י לעיל פד:ן, ט) ול"ל רב יהודה אמר שמואלן,

גליון הש"ם גם' אמרו לו אין שעת הםכנה ראיה. עי' מג"ל מי שו ס"ק ח:

רבינו חננאל וקרפיפות רשות לעצמז. לעצמן וחצירות רשות לעצמן וקרפיפות רשות . לעצמן, לדברי ר׳ שמעון לעצמן, לובור די שמעון כולן רשות אחד הן. תניא כוותיה דרב, כל גגות כחוניה דדב, כל גגוות העיר רשות אחת הן, ואסור להעלות ולהוריד מגג לחצר ומחצר לגג. נגל יווצו ומוזצו וכלים ששבתו נ מותר לטלטלם החצר. וכלים ששבתו בגגין מותר לטלטלם בכל הגגין. ובלבד שלא יהא גג גבוה י' טפחים או נמוך י' טפחים [דברי ר' מאיר]. וחכמים אומרים כל אחד ואחד רשות לעצמו, ואין מטלטלין בו אלא בד׳ אמות. תניא כרב יהודה אמר רבי כשהיינו למדין תורה אצל ר' שמעון בתקוע היינו מעלין לו שמן ואלונטית מחצר לגג ומגג לקרפיף, ודברים פשוטין הן. פיסקא, ר' שמעון אומר אחד גגות וכו'. . אמר רב (יהוד׳) הלכה כר׳ שמעון והוא שלא עירבו, בחצירות. אבל בחצירות, חיישינן דילמא אתי לאפוקי מני דשבתו אוני לאפוקי מני ושבונו בבתים לחצר. ואתי לטלטולי מן החצר לגגין ולקרפיפות. ושמואל ור׳ יוחנן תרווייהו שוין, ובין עירבו ובי לא עירבו הילכתא כר׳ שמז ואקשינן עלייהו, בשעירבו ואפיקו שמעון. יר. אי דבתים לחצר. יאמרו שני כלים בחצר אחת, והני מני דקנו שביתה בחצר שרו, והני מני דקנו שביתה בבתים אסירי. ופרקינן אין ר' שמעון לטעמ' דלא גזר, (ותנן) [דתנן] א״ר שמעון למה הדבר דומה לג׳ חצירות שפתוחות זו לזו כו׳, עד הכא נמי לא לזו כו, כו גזר דילמא אתי לאפוקי . מני דבתים לחצר. מתיב שמעון רב ששת, ר' אומר אחד גגות כו', וא אמות בשלא עירבו, אי לא עירבו מני דבתים לחצר היכי משכחת להו. ופריק רב ששת אליבא דרב לעולם בשלא עירבו. והני מני דקנו שביתה בבתים דמשתכחי בחצר היכי משכחת לה. כגוז היכי משכוות לו כונתא וסודרא כלי מלבוש, בבית ויצא בחצר. ונזדמז ונשארו בחצר,

וכיוצא בהז תנז ולא לכליז

וקרפיפוס רשום לעלמן. ואפילו הן של ב׳ אנשים מטלטלין מזה לזה אבר רב הדבה בר"ש והוא שלא עירבו. אין לפרש דר"ש אין מחלק בין עירבו ולא עירבו ורב בלא עירבו סבר ליה כוותיה דא"כ בסמוך דפריך רב חסדה לשמואל ור' יוחנן יאמרו ב' כלים בחצר אחת זה אסור וזה מותר לרב נמי תיקשי אליבא דר"ש

ורב ששת נמי דפריך לרב אלא אי אמרת בשלא עירבו היכי משכחת מאני דבתים בחצר הא רב נמי מודה דר"ש אפילו בעירבו קאמר ולכך נראה דרב סבר דר"ש גופיה לא אמר אלא כשלא עירבו והשתא (א) סברת שמואל איפכא מדרב דשמואל לא גזר הכא דאמר בין עירבו בין לא עירבו וגבי שלש חלירות גזר דסבר כרבנן דאמרי שלשתן אסורות לשיטת ר"ת דמי שהוליאוהו (לעיל מח: ד"ה רשות) ורב הכא גזר והתם לא גזר דפסיק התם כר"ש ועוד דמשני הכא שמואל דר"ש לטעמיה דלא גזר משמע דקבר כוותיה בההיא דג' חלירות ולשיטת ר"ת סבר כרבנן:

ושמואל אומר בין עירבו בין לא עירבו. והא דאמר

ט) שמואל בגיטין בהזורק (דף עט:) לא יעמוד אדם בגג זה ויקלוט מי גשמים בגגו של חבירו אומר ר"י דהתם לקלוט (כ) ולהוליך לביתו קאמר דכמו שאסור לטלטל כלים ששבתו בבית לחצר ולגג שלא עירבו אפילו לר"ש כן חסור מגג וחצר לבית ודווקא מגגו של חבירו אבל מגג של עלמו יכול לקלוט ולהוליך לביתו ואין גג של חבירו אוסר עליו דשמואל לטעמיה דאמר לעיל גוד אסיק מחיצתא וא״ת מאי קמ״ל שמואל דפשיטא דאסור להוליך לביתו וי"ל דאשמעינן דאע"פ שקולט מן האויר ועדיין לא נגעו מי גשמים בגג: מר לחשך. רש"י לא גרס ליה ואור"י דאיתא בתורת כהנים

בכמה מקומות ור"ת נמי גרס ליה ומפרש מי השמיעך הלכה כר"ש בין עירבו ובין לא עירבו ורבינו שמואל פירש דקחי חרב כלומר מי הגיד לך שאתה מחלק ביניהם אינו כן אלא בין עירבו ובין לא עירבו ואית דגרסי מלחשך בתיבה אחת ומפרשי שנולד

מלחש: וכדאיתא ביותא פב:ן

בתוך הבית אי אמרת בשלמא דעירבו היינו דמשכחת לה מאני דבתים בחצר אלא אי אמרת בשלא עירבו היכי משכחת לה מאני דבתים בחצר הוא מותיב לה והוא מפרק לה בכומתא וסודרא

וממתניתין דייק לה מדקאמר ר"ש כולן רשות אחת מכלל דרבנן לאו חדא רשותא משוי להו לכולהו וברייתא מסייעא ליה לקמן נשסן דקתני גג וחצר ואכסדרה ומרפסת כולן רשות אחת הן וחלר ומרפסת כב' חלירות דמו ומדוקית דידה דלא תנא בה קרפף ומבוי מוקמינן לה כרבנן דאי ר"ש אפילו קרפף נמי מישתרי בהדי חלר ואי ר"מ גג וחלר לא מישתרו דהא בהדיא אסר במתני' מנמוך לגבוה: לדברי ר"ש כולן רשות אחת. דלא תימא האי דא"ר שמעון אחד גגות ואחד חלירות ואחד קרפיפות כל חדא וחדא רשותא באנפי נפשיה משוי לה גגין לעלמן וחלירות לעלמן וקרפיפות לעלמן דהא סברא לר״מ אית ליה אבל ר״ש כולהו חדא רשוחא משוי להו. הכי שמיע ליה לרב יהודה וברייחא מסייעא ליה דחניא כווחיה לקמן היינו מעלין שמן ואלונטית מגג לגג ומגג לחלר ומחלר לחלר ומחלר לקרפף: **הניא רווסיה דרב.** דאמר לעיל (פט) בגגין השוין לרבנן דאין מטלטלין בו אלא בד׳ דאסרי אהדדי ולא אמרינן גוד אסיק במחילות שאין ניכרות: רשום אחם. ומטלטלין מזה לזה: ואסור להענום ולהוריד. ר"מ לטעמיה דגזר משום חל: מוסר לטלטלן בחלר. אע"פ שלא עירבה וה"ה לשאר חלירות: רשום לעלמו. ואין מטלטליו מזה לזה אפילו בתוך ד": ואין מטלטלין בו. אפילו בגג עלמו: סניא כווסיה דרב יהודה. אליבא דר"ש: שמן. לסוך בו: אלונטים. להסתפג בה: מגג לגג ומגג לחלר ומחלר לקרפף ומקרפף לקרפף כולהו גרסינן: והוא שלא עירבו. בני החלירות כל אחת לעלמה דהשתא לא שכיחי כלי הבתים בחצר וליכא למיגזר אי שרית להוציא כלים ששבחו בזו להכניסן לחברתה אתי לאפוקי נמי לה כלי הבית: אבל עירבו. כל חלר לעלמה ולא עירבו ב' החלירות יחד אסור לטלטל מזו לזו אפילו כלי החלר דכיון דשכיחי מאני דבחים בחלר גזרינן דילמא אחי לאפוקי מאני דבתים שבחלר זו לחלר זו ור"ש מודה בהו דקתני אבל לא לכלים ששבתו בתוך הבית: מי לחשך לא גרסינן: היינו דמשכחם לה מאני דבסים בחלר. דאיצטריך למיתני אבל לא לכלים ששבתו בתוך הבית: מיברומהא וסודרא. ששבתו בתוך הבית והוליאן לחלר דרך מלבוש: